

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2385**z dnia 17 grudnia 2015 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Federacji Rosyjskiej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Środki tymczasowe**

- (1) Dnia 4 lipca 2015 r. Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/1081 („rozporządzenie w sprawie cła tymczasowego”) tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Federacji Rosyjskiej⁽²⁾.
- (2) Dnia 8 października 2014 r. wszczęto postępowanie w następstwie skargi złożonej w dniu 25 sierpnia 2014 r. przez przedsiębiorstwa AFM Aluminiumfolie Merseburg GmbH, Alcomet AD, Eurofoil Luxembourg SA, Hydro Aluminium Rolled Products GmbH oraz Impol d.o.o. („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % ogólnej unijnej produkcji folii aluminiowej. Skarga zawierała dowody prima facie wskazujące na przywóz wymienionego produktu po cenach dumpingowych i wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.

2. Dalsze postępowanie

- (3) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), szereg zainteresowanych stron przedłożyło pisemne oświadczenia przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się w formie ustnej.
- (4) O interwencję rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu wniósł jedyny eksporter, grupa Rusal i pięciu użytkowników. Przesłuchanie z eksporterem odbyło się w obecności przedstawiciela Rosji dnia 14 października 2015 r. Główne zagadnienia, które omówiono, dotyczyły stosowania art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu ceny eksportowej oraz wpływu przywozu folii aluminiowej do użytku domowego („AHF”) z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na sytuację w przemyśle unijnym. Przesłuchanie z użytkownikami miało miejsce dnia 23 października 2015 r. po terminie składania uwag do ujawnienia ostatecznych ustaleń. Główne zagadnienia, które omówiono, dotyczyły rzekomego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na przywóz AHF z ChRL, wpływu przywozu z państw trzecich na szkodę poniesioną przez przemysł unijny, wpływu nałożenia środków antydumpingowych na przywóz AHF z Rosji na użytkowników oraz możliwości stosowania minimalnej ceny importowej jako rodzaj środka.
- (5) Ponadto dnia 27 października 2015 r. pięć przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii wystąpiło o przesłuchanie o charakterze konfrontacyjnym z udziałem skarżących. Skarżący nie wykazali jednak zainteresowania udziałem w takim przesłuchaniu.
- (6) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone przez Komisję, która w stosownych przypadkach zmieniła tymczasowe ustalenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1081 z dnia 3 lipca 2015 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Rosji (Dz.U. L 175 z 4.7.2015, s. 14).

- (7) Komisja poinformowała wszystkie strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Rosji, a także ostatecznie pobrać kwoty zabezpieczone w postaci cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (8) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

3. Kontrola wyrywkowa

- (9) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń jeden z producentów unijnych objętych kontrolą wyrywkową zbył całą swoją działalność, w tym urządzenia, prawa, pozwolenia, zobowiązania dotyczące pracowników i istniejące umowy z nowym przedsiębiorstwem. Zmiana ta nastąpiła po okresie objętym dochodzeniem, dlatego nie ma ona znaczenia dla oceny szkody zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (10) Wobec braku uwag dotyczących metody kontroli wyrywkowej potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 7 do 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (11) Jak wskazano w motywie 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody dotyczyło okresu od dnia 1 października 2013 r. do dnia 30 września 2014 r. („okres objęty dochodzeniem”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).
- (12) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń władze rosyjskie twierdziły, że skoro okres objęty dochodzeniem obejmował również dane za ostatni kwartał 2013 r., przy ustalaniu tendencji w ramach analizy szkód nie spełniono wymogu dokonania obiektywnej oceny, określonego w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (13) Okres objęty dochodzeniem ustalono zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Ponadto Komisja opierała się na dostatecznie reprezentatywnym okresie dla oceny tendencji dotyczących wszystkich istotnych czynników i wskaźników gospodarczych wywierających wpływ na sytuację w przemyśle, tj. okresie objętym dochodzeniem oraz trzech pełnych latach finansowych poprzedzających okres objęty dochodzeniem. Fakt, że okres objęty dochodzeniem i jeden rok z lat objętych okresem badanym nachodzą na siebie do pewnego stopnia nie wpływa na dokonane przez Komisję obiektywne ustalenie szkody. Argument ten został zatem odrzucony.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (14) Jak określono w motywie 20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produktem objętym postępowaniem jest folia aluminiowa o grubości nie mniejszej niż 0,008 mm i nie większej niż 0,018 mm, bez podłoża, walcowana, ale nieobrobiona więcej, w rolkach o szerokości nieprzekraczającej 650 mm i o wadze ponad 10 kg („duże zwoje”), pochodząca z Rosji, obecnie objęta kodem CN ex 7607 11 19 (kod TARIC 7607 11 19 10) („produkt objęty postępowaniem”). Produkt objęty postępowaniem jest powszechnie nazywany folią aluminiową do użytku domowego („AHF”).
- (15) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron argumentowało, że przywóz z Rosji nie stanowił konkurencji dla AHF produkowanej przez przemysł unijny, nie podając jednak wyjaśnienia ani uzasadnienia dla swoich argumentów. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (16) Wobec braku innych uwag dotyczących produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego potwierdza się wnioski wyciągnięte w motywach od 21 do 28 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

C. DUMPING

- (17) Szczegóły dotyczące obliczeń dumpingu podano w motywach od 29 do 52 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (18) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń grupa Rusal podważyła dostosowania ceny eksportowej opisane w motywach od 40 do 42 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Grupa Rusal twierdziła, że potrącenie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku powiązanego przedsiębiorstwa handlowego jest uzasadnione wyłącznie w przypadku transakcji dokonywanych według formuły „dostarczone (cło opłacone)” (DDP), a nie w przypadku formuły „dostarczone do miejsca” (DAP) i transakcji według formuły „koszt, ubezpieczenie, fracht” (CIF).

- (19) W odpowiedzi na powyższe twierdzenie należy zauważyć, że Komisja skonstruowała cenę eksportową zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z uwagi na istniejące powiązanie między producentami i ich powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym. Dochodzenie wykazało, że wspomniane stowarzyszenie ma zastosowanie do wszystkich rodzajów transakcji niezależnie od ich warunków handlowych. Ponadto grupa Rusal nie przedłożyła dowodów wyjaśniających, dlaczego zastosowana marża zysku byłaby niewłaściwa. Argumenty w tym zakresie uznaje się zatem za nieuzasadnione i należy je odrzucić. W odniesieniu do kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych to strona twierdząca, że dostosowanie jest nadmierne, powinna przekazać konkretne dowody i obliczenia uzasadniające swoje twierdzenie, a w szczególności powinna podać alternatywną stawkę dostosowania, która jej zdaniem miałyby zastosowanie. Grupa Rusal nie przekazała jednak żadnych dowodów ani obliczeń w swoim oświadczeniu po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- (20) Na podstawie powyższego odrzucono argument producenta eksportującego.
- (21) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Rusal po raz kolejny nie zgodziła się z dostosowaniami z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku na mocy art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do transakcji DAP i CIF. Grupa Rusal nie podważa stosowania art. 2 ust. 9 zważywszy na udział powiązanego przedsiębiorstwa handlowego we wszystkich rodzajach transakcji (tj. DDP, DAP i CIF). W odniesieniu do jednak do transakcji CIF i DAP grupa Rusal podważa możliwość stosowania dostosowań na mocy art. 2 ust. 9 akapit drugi i trzeci, zwłaszcza dostosowań z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków. Jej zdaniem w ramach transakcji CIF i DAP dostawa towarów na rzecz nabywcy odbywa się przed przywozem i w związku z tym dostosowania te nie mają zastosowania. W swoim oświadczeniu grupa Rusal wymieniła szereg przypadków, w których Komisja rzekomo nie dokonała dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 9. Grupa Rusal twierdzi, że jeśli Komisja utrzymuje, że zastosowanie art. 2 ust. 9 wymaga automatycznego dostosowania z tytułu uzasadnionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, wówczas służby Komisji powinny uznać, że przedsiębiorstwo handlowe stanowiło dział wewnętrzny producenta eksportującego przy transakcjach CIF i DAP i w konsekwencji powinny zastosować art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego do tych transakcji.
- (22) W odpowiedzi Komisja potwierdza, że w przypadku grupy Rusal dostosowanie z tytułu uzasadnionej marży kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, zgodnie z art. 2 ust. 9 akapit drugi i trzeci, powinno mieć zastosowanie do wszystkich rodzajów transakcji. Choć dostawa towarów w przypadku transakcji CIF ma miejsce przed dopuszczeniem tych towarów do swobodnego obrotu i nawet jeśli na nabywcy spoczywa odpowiedzialność za odprawę celną (w odróżnieniu od transakcji DDP), nie zmienia to faktu, że sprzedaży dokonuje powiązane przedsiębiorstwo handlowe, który ponosi koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne i zwykle dąży do osiągnięcia zysków z tytułu świadczonych przez siebie usług. W świetle faktu, że przedsiębiorstwo handlowe jest powiązane z producentem eksportującym, art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oznacza, że dane takiego przedsiębiorstwa handlowego są z definicji niewiarygodne i że wysokość jego kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków powinna zostać ustalona przez organ prowadzący dochodzenie na uzasadnionej podstawie. Ponadto art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie wyklucza dostosowań z tytułu kosztów poniesionych przed przywozem, jako że takie koszty są zazwyczaj ponoszone przez importera. W związku z powyższym całkowite wykluczenie dostosowań z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków w przypadku sprzedaży realizowanej na warunkach CIF nie jest uzasadnione. Fakt, iż przedsiębiorstwo powiązane wypełnia tylko niektóre funkcje, nie uniemożliwia Komisji dokonania dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ale mogłyby zostać odzwierciedlony w niższej kwocie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych potrącanych od ceny, po której produkt objęty postępowaniem po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy. Ciężar dowodu spoczywa na zainteresowanej stronie, która zamierza podważyć zakres dostosowań dokonanych na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Jeśli zatem strona ta uważa dostosowania za nadmierne, musi przedłożyć konkretne dowody i obliczenia uzasadniające swoje argumenty. W przypadku transakcji DAP należy zauważyć, że miejsca dostaw znajdują się na obszarze celnym UE i w związku z tym różnica odnosząca się do stopnia zaangażowania przedsiębiorstwa handlowego w porównaniu do sprzedaży na warunkach DDP jest nawet mniejsza. Co się tyczy przeszłych przypadków, do których odniosła się grupa Rusal, należy zaznaczyć, że po pierwsze stanowisko Komisji jest zgodne z orzecznictwem sądów UE. Po drugie Komisja ma dużą swobodę uznania w dziedzinie środków ochrony handlu i nie jest związana swoimi dotychczasowymi ocenami, gdy korzysta z przysługującej jej swobody uznania. W każdym z przypadków, do których odnosi się grupa Rusal, faktyczna sytuacja była różna. Jeśli chodzi o alternatywne twierdzenie, by stosować art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, Komisja odnosi się do argumentacji w niniejszym motywie i w motywie 19 oraz przypomina, że sam fakt występowania powiązań między eksporterem i przedsiębiorstwem powiązaniem jest wystarczający, by Komisja mogła traktować rzeczywiste ceny eksportowe jako niewiarygodne, ponieważ istnienie powiązania między eksporterem i przedsiębiorstwem powiązaniem jest jednym z wielu powodów, dla których rzeczywiste ceny eksportowe można uznać za niewiarygodne.
- (23) Jeśli chodzi o skalę tego dostosowania z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, po otrzymaniu uwag do ujawnionych tymczasowych ustaleń Komisja zwróciła się do grupy Rusal o wskazanie, która część kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych nie ma ich zdaniem zastosowania do transakcji CIF i DAP lub nie jest uzasadniona, oraz o poparcie swojego twierdzenia dowodami zgodnie z wymogami orzecznictwa. Nie przedstawiono jednak żadnych dowodów w tej kwestii, gdyż grupa Rusal uwarunkowała

przekazanie jakichkolwiek informacji od przyjęcia przez Komisję jej wykładni prawnej art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W związku z nieprzekazaniem przez grupę Rusal żadnych informacji w tym kontekście, powyższy argument należy odrzucić.

- (24) Wobec braku wszelkich dalszych uwag potwierdza się tymczasowe ustalenia określone w motywach od 29 do 52 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, a ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy UE przed ocleniem, pozostają bez zmian:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Grupa Rusal	34,0 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	34,0 %

D. SZKODA

1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (25) Zmiana, o której mowa w motywie 9 powyżej, nie miała wpływu na definicję przemysłu unijnego.
- (26) Wobec braku uwag do definicji przemysłu unijnego i produkcji unijnej potwierdza się wnioski wyciągnięte w motywach od 53 do 55 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

2. Konsumpcja w Unii

- (27) Wobec braku uwag w odniesieniu do konsumpcji w Unii potwierdza się wnioski zawarte w motywach od 56 do 60 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

3. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie

- (28) Wobec braku uwag dotyczących przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, potwierdza się wnioski zawarte w motywach od 61 do 70 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

- (29) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna zainteresowana strona twierdziła, że na analizę sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego ma wpływ współzależność rynków AHF i ACF. Twierdziła ona, że wspomniana współzależność rynków wynika z trzech głównych założeń: (i) wszyscy producenci unijni objęci próbą byli w stanie wytwarzać AHF i ACF w tych samych zakładach produkcyjnych i przy użyciu tego samego sprzętu; (ii) stosunkowo łatwo przestawić produkcję ACF na produkcję AHF i odwrotnie; oraz (iii) duża elastyczność ceny popytu obu produktów. Strona ta twierdziła ponadto, że producenci unijni nie mogli wyodrębnić czynników ekonomicznych związanych z każdym z tych produktów i w związku z tym Komisja powinna była zastosować art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego i dokonać oceny szkody na szerszej podstawie.
- (30) Należy zauważyć, że produkty ACF różnią się jednak od produktów AHF i mają odmienne zastosowania. Jak wyjaśniono w motywie 131 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, największy unijny producent AHF objęty próbą produkował wyłącznie AHF. Jak stwierdzono w tym samym motywie, dochodzenie wykazało, że producenci unijni produkujący zarówno AHF, jak i ACF nie mogli łatwo przestawiać się z jednego produktu na drugi, jako że produkcja obu produktów musi osiągać pewną wielkość, aby osiągnąć maksymalną wydajność. Ponadto dochodzenie wykazało, że w przypadku producentów unijnych objętych próbą stosunek produkcji tych dwóch rodzajów folii był stabilny. Producenci unijni wytwarzający AHF i ACF byli w stanie wyodrębnić dane ekonomiczne i finansowe dotyczące produkcji i sprzedaży AHF od tych dotyczących produkcji i sprzedaży ACF. W związku z tym analiza szkody w motywach od 71 do 108 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych odnosi się wyłącznie do produkcji i sprzedaży AHF w Unii i w związku z tym odrzucono argument, że Komisja powinna była zastosować art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

- (31) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń wspomniana zainteresowana strona nie zgodziła się z wnioskiem wyciągniętym przez Komisję, że w tym przypadku nie miało zastosowania art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Strona ta powtórzyła swoje argumenty przedstawione w motywach od 29 do 30 powyżej, nie wnosząc żadnych nowych informacji. Twierdziła również, że Komisja nie mogła stwierdzić, że większość producentów unijnych była w stanie wyodrębnić dane ekonomiczne i finansowe dotyczące produkcji AHF i ACF, nie uzasadniła jednak tego argumentu. Komisja potwierdza zatem, że nie musiała odwoływać się do art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego w tym przypadku, ponieważ zweryfikowane dane producentów unijnych objętych próbą pozwoliły na odrębną identyfikację procesu produkcji podobnego produktu. Argumenty wysuwane przez tę zainteresowaną stronę stanowią zarzuty, które nie znajdują oparcia w faktach, dlatego zostają one odrzucone.
- (32) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń władze Rosji zwróciły się do Komisji o podanie jawnej wersji odpowiedzi producentów unijnych objętych próbą, a także o przekazanie wszelkich innych dowodów wskazujących na wystąpienie istotnej szkody. Ponadto władze rosyjskie wniosły o udostępnienie im metodyki zastosowanej przez Komisję w celu oceny istotnej szkody, jaką ponieśli producenci unijni.
- (33) Komisja przypomina, że w dniu 25 sierpnia 2015 r. władze rosyjskie, a także wszystkie zainteresowane strony, zostały poinformowane (po przedłożeniu przez nie oświadczeń przedstawiających ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń) na temat dokładnej procedury, jakiej należy przestrzegać, by otrzymać dostęp do jawnej wersji akt dochodzenia. Jawne wersje ich odpowiedzi były na tyle szczegółowe, by umożliwić prawidłowe zrozumienie istoty informacji opatrzonej klauzulą poufności. Co się tyczy pozostałych dowodów, które potwierdzają ustalenie dotyczące istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny, zostały one przedstawione w motywach od 71 do 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5. Wnioski dotyczące szkody

- (34) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwie zainteresowane strony twierdziły, że nie wszystkie wskaźniki szkody wykazywały tendencje spadkowe a istnienie tendencji wzrostowej niektórych wskaźników szkody wskazywałoby na to, że przemysł unijny nie odniósł istotnej szkody. Twierdzono również, że niedostateczny wzrost wielkości sprzedaży przemysłu unijnego nie wskazuje na istotną szkodę, gdyż wynikał on z niedostatecznej zdolności produkcyjnej w czasach rosnącego popytu w Unii.
- (35) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ustalenie dotyczące istotnej szkody opiera się na ogólnej ocenie wszystkich znaczących wskaźników szkody. Wyciąganie wniosków wyłącznie na podstawie niektórych wybranych wskaźników szkody zakłóciłoby w tym przypadku analizę. W związku z powyższym, zgodnie z wnioskiem wyciągniętym w motywie 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, pomimo wzrostu zdolności produkcyjnych, produkcji i sprzedaży w przemyśle unijnym w okresie badanym wzrost ten kształtował się poniżej wzrostu konsumpcji. Mimo trudnej sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego producenci unijni dołożyli starań i zainwestowali w zwiększenie zdolności, by móc czerpać korzyści ze wzrostu konsumpcji w Unii. Jednak nie byli oni w stanie zwiększyć cen do poziomu zapewniającego pokrycie kosztów, dlatego ich możliwości inwestowania w zwiększone zdolności produkcyjne były ograniczone. Producenci byli do pewnego stopnia w stanie pokrywać straty ponoszone w wyniku produkcji i sprzedaży AHF z zysków uzyskanych ze sprzedaży innych produktów. W perspektywie długoterminowej taka strategia nie ma zrównoważonego charakteru dla przemysłu unijnego w przypadku wytwarzania produktu przynoszącego straty. Dlatego argument, że nie wszystkie wskaźniki szkody wykazywały tendencje spadkowe i że w związku z tym nie zaistniała istotna szkoda, został odrzucony.
- (36) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń władze rosyjskie ponownie wysunęły argument sprzed etapu wstępnego, że zgodnie z powszechnie dostępnymi dokumentami finansowymi skarżących nie wystąpiła żadna istotna szkoda.
- (37) Jak wyjaśniono w motywie 107 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, niektórzy producenci unijni produkowali bowiem nie tylko AHF, w związku z czym ogólnodostępne dokumenty finansowe nie mogą ujawniać rzeczywistej sytuacji przemysłu unijnego, jeśli chodzi o AHF. Ponadto wyniki dochodzenia opierają się na rzeczywistych zweryfikowanych danych przemysłu unijnego dotyczących AHF. Twierdzenie to zostało zatem odrzucone.
- (38) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna zainteresowana strona ponownie twierdziła, że większość istotnych czynników i wskaźników oddziałujących na sytuację w przemyśle unijnym wytwarzającym AHF wykazywała tendencje wzrostowe w okresie badanym. Ponadto argumentowała, że Komisja oparła swoją ocenę sytuacji w przemyśle unijnym tylko na kilku wskaźnikach.
- (39) Analizę tę Komisja sporządziła jednak w oparciu o wszystkie czynniki przedstawione w sekcji D rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Fakt, że niektóre wskaźniki szkody takie jak produkcja, zdolność produkcyjna i wielkość sprzedaży wykazywały tendencję wzrostową w okresie badanym, nie podważa ogólnego wniosku, że przemysł unijny doznał istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Nie można interpretować wskaźników oddzielnie. Należy brać pod uwagę korelację zachodzącą między nimi. Jak wyjaśniono w motywie 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wielkość produkcji wzrosła w okresie badanym o 7 %, a zdolności produkcyjne o 12 %. W powyższych dwóch przypadkach wzrost nie odpowiadał jednak wzrostowi konsumpcji, który był znacznie wyższy, tj. o [17 %–28 %] w okresie badanym. W konsekwencji pomimo wzrostu wielkości sprzedaży w przemyśle unijnym o [2–10 %] w okresie badanym, na rynku, na którym nastąpił jeszcze wyższy wzrost konsumpcji, ten wzrost wielkości sprzedaży nie przyczynił się do wzrostu

udziału w rynku, wręcz przeciwnie, doprowadził on do spadku udziału w rynku o 8 punktów procentowych. Pokazuje to, że przemysł unijny nie mógł czerpać korzyści ze wzrostu konsumpcji. Co więcej, mimo iż w okresie badanym inwestycje wzrosły o 47 %, nadal nie odpowiadało to poziomowi inwestycji koniecznych, by sprostać rosnącej konsumpcji. Przepływy środków pieniężnych wykazywały tendencję wzrostową, lecz w wartościach bezwzględnych pozostawały na niskim poziomie. W rezultacie tendencje wzrostowe niektórych wskaźników, analizowanych w korelacji z innymi czynnikami, potwierdzają de facto szkodę poniesioną przez przemysł unijny. W związku z powyższym odrzucono argumenty, o których mowa w motywie 38 powyżej.

- (40) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń pięć przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii zarzuciło, w kontekście wniosku o nałożenie środków w postaci minimalnej ceny importowej, że cena sprzedaży producenta unijnego wytwarzającego wyłącznie AHF wzrosła po okresie dochodzenia, natomiast premia za aluminium uległa obniżeniu. Strony twierdziły ponadto, że elementy te przełożyły się na wyższe zyski dla tego producenta unijnego.
- (41) Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego powyższa konkluzja w sprawie szkody opierała się na zweryfikowanych danych za okres badany, nie biorąc pod uwagę danych po okresie objętym dochodzeniem, a także na podstawie danych reprezentatywnych dla wszystkich przedsiębiorstw objętych próbą, a nie na podstawie danych jednego producenta unijnego rozpatrywanego odrębnie. W związku z powyższym argument w motywie 40 został odrzucony.
- (42) Na podstawie powyższych ustaleń i wobec braku innych uwag potwierdzono wnioski zawarte w motywach od 71 do 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Przemysł unijny poniósł istotną szkodę, co znalazło odzwierciedlenie przede wszystkim w ujemnej rentowności prawie w całym okresie badanym.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (43) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre z zainteresowanych stron powtórzyły swoje argumenty przedstawione przed nałożeniem ceł tymczasowych, tj. że przyczyną szkody poniesionej przez przemysł unijny nie był przywóz z Rosji, lecz inne czynniki takie jak niezdolność przemysłu unijnego do zwiększenia swoich zdolności produkcyjnych proporcjonalnie do rosnącego popytu, przywóz z innych państw trzecich takich jak Turcja i ChRL oraz wzrost produkcji ACF w przemyśle unijnym ze szkodą dla rynku AHF.
- (44) Do domniemanego wpływu innych czynników na istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny odniesiono się w motywach od 49 do 97 poniżej.
- (45) Ponadto jedna strona twierdziła, że rentowność przemysłu unijnego wzrosła w 2013 r., gdy przywóz z Rosji osiągnął swoją najwyższą bezwzględną wielkość, co rzekomo miało wskazywać, że przywóz z Rosji nie miał wpływu na rentowność przemysłu unijnego i dlatego nie spowodował istotnej szkody w tym przemyśle.
- (46) Jak wykazano w motywie 99 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, rentowność przemysłu unijnego podlegała lekkim wahaniom, w przedziale od - 2,9 % do 0,2 % w okresie badanym. W 2013 r. rentowność przemysłu unijnego ledwo przekraczała próg rentowności, tj. wynosiła 0,2 %. Wprawdzie w tym samym roku wielkość przywozu z Rosji była najwyższa, jego udział w rynku utrzymał się na niezmiennym poziomie, tj. 34 %. W związku z tym ta niewielka tymczasowa poprawa rentowności przemysłu unijnego nie miała wpływu na wniosek, że ogólna rentowność przemysłu unijnego była ujemna (z wyjątkiem 2013 r.) i utrzymała się poniżej docelowego poziomu zysków (5 %) w całym okresie badanym. Nie wpłynęła ona również na wniosek wyciągnięty w motywie 116 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że istniał związek przyczynowy między pogorszeniem się sytuacji w przemyśle unijnym i przywozem z Rosji towarów po cenach dumpingowych, który posiadał stały i znaczny udział w rynku. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (47) W świetle powyższego ustalono związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych i stwierdzoną istotną szkodą na podstawie jednoczesnego występowania znacznej wielkości przywozu z Rosji (jeden producent posiadał 34 % udział w rynku) i wysokiej presji cenowej wywieranej przez ten przywóz na rynek unijny (zaniżanie cen o ok. 12 %).
- (48) Wobec braku innych uwag dotyczących skutków przywozu po cenach dumpingowych potwierdzono wnioski zawarte w motywach od 110 do 116 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

2. Wpływ innych czynników

2.1. Wpływ przywozu z innych państw

- (49) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zwrócono uwagę Komisji, że w tabeli 11 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych łączny przywóz błędnie obejmował również przywóz z Rosji. Tabela poniżej zastępuje tabelę 11 zawartą w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.

Tabela 1

Przywóz z innych państw trzecich

Państwo		2011	2012	2013	Okres objęty dochodzeniem
ChRL	Wielkość (w tonach)	[2 843–3 205]	[967–1 378]	[1 137–1 603]	[1 222–1 699]
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	[34–43]	[40–50]	[43–53]
	Udział w rynku (%)	4	1	1	2
	Średnia cena (EUR/t)	2 251	2 417	2 306	2 131
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	107	102	95
Turcja	Wielkość (w tonach)	[5 120–6 100]	[8 090–10 553]	[11 213–14 213]	[11 520–14 579]
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	[158–173]	[219–233]	[225–239]
	Udział w rynku (%)	7	11	13	13
	Średnia cena (EUR/t)	2 950	2 743	2 710	2 571
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	93	92	87
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość (w tonach)	[3 100–3 750]	[279–750]	[1 891–3 000]	[3 162–4 313]
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	[9–20]	[61–80]	[102–115]
	Udział w rynku (%)	4	1	2	4
	Średnia cena (EUR/t)	2 878	2 830	2 687	2 406
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	98	93	84

Państwo		2011	2012	2013	Okres objęty dochodzeniem
Łączny przywóz (nie uwzględniając Rosji)	Wielkość (w tonach)	[10 677–10 761]	[9 037–9 902]	[14 855–16 831]	[15 226–17 491]
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	[85-92]	[138-158]	[141-164]
	Udział w rynku (%)	16	13	17	19
	Średnia cena (EUR/t)	2 750	2 712	2 669	2 505
	Wskaźnik (2011 = 100)	100	99	97	91

Źródło: Eurostat i odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (50) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie dokonała rozróżnienia i oddzielenia wyrządzających szkodę skutków przywozu z ChRL i Turcji, natomiast inna zainteresowana strona twierdziła, że Komisja zbyt nisko oszacowała wpływ przywozu z państw trzecich na sytuację przemysłu unijnego.
- (51) Jeśli chodzi o przywóz z ChRL, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń stwierdzono, że z uwagi na błąd pisarski konieczne są niewielkie korekty poziomu podcięcia cenowego przywozu z Chin, jak określono w motywie 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Po dokonaniu korekty stwierdzono, że średnia cena łącznej wielkości przywozu z ChRL do Unii w okresie objętym dochodzeniem powodowała podcięcie cen przemysłu unijnego o 10,2 %, a nie o 13 %, jak podano w motywie 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (52) Ponadto jak wyjaśniono w motywie 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w badanym okresie wielkość przywozu z ChRL zmniejszyła się o [47–57 %], a udział w rynku zmalał z 4 % do 2 %, natomiast ceny tego przywozu spowodowały podcięcie cen unijnych o 10,2 %. Na tej podstawie Komisja doszła do wniosku w motywie 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że przywóz z Chin przyczynił się częściowo do wyrządzenia szkody przemysłowi unijnemu, nie powodując przy tym zerwania związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych z Rosji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Udział w rynku przywozu z ChRL był mały i wykazywał tendencję spadkową w okresie badanym, dlatego przywóz ten nie mógł wywrzeć tak znacznej presji cenowej na producentów Unii, by uniemożliwić im podniesienie cen do poziomów zapewniających rentowność. Potwierdzony zostaje zatem wniosek, że przywóz z Chin nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych z Rosji i istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny zgodnie z motywem 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (53) Przywóz z Turcji, jak wyjaśniono w motywie 119 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wykazywał tendencję wzrostową w okresie badanym i osiągnął udział w rynku na poziomie 13 % w okresie objętym dochodzeniem w związku z wyższym popytem na rynku unijnym, któremu producenci unijni nie byli w stanie sprostać, jak wyjaśniono w motywie 35. Choć ceny przywozu z Turcji zmalały o 13 % w okresie badanym, to kształtowały się jednak na poziomie zbliżonym do cen unijnych i znacznie powyżej cen przywozu z Rosji. Nawet jeśli udział w rynku przywozu z Turcji wykazywał tendencję wzrostową, biorąc pod uwagę, że ceny tego przywozu były na podobnym poziomie co ceny przemysłu unijnego (czasami nawet wyższe), nie mógł on wywierać tak znacznej presji cenowej na producentów unijnych, by uniemożliwić im podniesienie cen do poziomów zapewniających rentowność. Dlatego też potwierdza się niniejszym wniosek, że przywóz z Turcji nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Rosji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (54) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron powtórzyła swój argument przedstawiony na etapie wstępnym, że Komisja nie dokonała rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu z Turcji. Twierdziła również, że rosnący przywóz z Turcji wyrządził szkodę przemysłowi unijnemu pod względem udziału w rynku i wykorzystania zdolności produkcyjnych, dlatego rzekomo spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem z Rosji i istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

- (55) Zgadza się, że w okresie badanym wzrósł udział w rynku przywozu z Turcji, natomiast zmalał udział w rynku przemysłu unijnego. W okresie objętym dochodzeniem udział w rynku przywozu z Turcji wynosił jednak 13 %, natomiast udział w rynku przywozu z Rosji sięgał 34 %. Ponadto ceny przywozu z Turcji kształtowały się na tym samym poziomie co ceny naliczane przez przemysł unijny, a przywóz z Rosji powodował podcięcie cen unijnych o [3–7 %]. Podkreśla się, że stałe zwiększanie wielkości sprzedaży przy jednoczesnym ponoszeniu strat nie jest jednak strategią przynoszącą trwałe efekty dla przemysłu odnotowującego straty, takiego jak przemysł wytwarzający AHF. Przemysł musi w pierwszej kolejności podnieść swoje ceny powyżej poziomów gwarantujących pokrycie kosztów, zanim będzie w stanie jeszcze bardziej zwiększyć wielkość sprzedaży. Nie było to jednak możliwe z uwagi na presję cenową wywieraną przez przywóz towarów z Rosji po cenach dumpingowych w znacznych ilościach. Dlatego też argument, że przywóz z Turcji spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem z Rosji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, został odrzucony.
- (56) Twierdzono także, że ceny przywozu z Turcji są wyższe od cen przywozu z Rosji, gdyż producenci tureccy koncentrują się na rynku unijnym i specjalizują się w wywozie cieńszej folii [0,008–0,009 mm], której producent rosyjski nie eksportuje na rynek unijny. Twierdzenie to nie zostało poparte żadnymi dowodami i dlatego zostało odrzucone.
- (57) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich zmalała w latach 2011–2013 o [20–39 %], a następnie wzrosła o [2–15 %] pod koniec okresu objętego dochodzeniem. Jak wyjaśniono w motywie 120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ich udział w rynku zmalał z 4 % w 2011 r. do 2 % w 2013 r., a następnie wzrósł do 4 % pod koniec okresu objętego dochodzeniem. W tym samym motywie ustalono, że w całym okresie badanym ceny kształtowały się poniżej unijnych cen sprzedaży, z wyjątkiem 2012 r., lecz powyżej cen przywozu z Rosji. W związku z tym przywóz z innych państw trzecich nie mógł wywierać tak znacznej presji cenowej na producentów unijnych, by uniemożliwić im podniesienie cen do poziomów zapewniających rentowność. Dlatego też potwierdza się niniejszym wnioskiem, że przywóz z innych państw trzecich nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Rosji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (58) Z uwagi na brak jakichkolwiek innych uwag niniejszym potwierdza się wnioski przedstawione w motywach od 117 do 122 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.2. *Kształtowanie się konsumpcji w Unii*

- (59) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwie zainteresowane strony twierdziły, że przemysł unijny nie sprostał rosnącej konsumpcji pomimo inwestycji mających na celu zwiększenie zdolności produkcyjnych, co rzekomo spowodowało istotną szkodę.
- (60) Po pierwsze strona nie wyjaśniła, w jaki sposób wzrost konsumpcji w Unii jako taki mógł mieć negatywny wpływ na przemysł unijny i tym samym spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Rosji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Wręcz przeciwnie, w normalnych warunkach konkurencji, tj. wobec braku przywozu towarów po cenach dumpingowych, można by słusznie zakładać, że przemysł unijny skorzysta ze wzrostu konsumpcji.
- (61) Po drugie, przywóz z Rosji był w stanie zwiększyć swój udział w rynku o 5 punktów procentowych, natomiast producenci unijni stracili 8 punktów procentowych udziału w rynku, tj. ich udział zmalał z 55 % do 47 % w okresie badanym.
- (62) Ponadto jak wyjaśniono w motywie 78 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, producenci unijni podjęli wysiłki, by zwiększyć zdolność produkcyjną, lecz z uwagi na ich trudną sytuację finansową efekty były ograniczone. Względnie niski poziom inwestycji wynikał z trudnej sytuacji finansowej przemysłu unijnego, która była spowodowana przywozem towarów po cenach dumpingowych. Co więcej, choć zdolność produkcyjna przemysłu unijnego nieznacznie wzrosła w okresie badanym, wykorzystanie mocy produkcyjnych było mniejsze z uwagi na przywóz towarów po niskich (dumpingowych) cenach z Rosji. Ponadto wielkość produkcji przemysłu unijnego nieco wzrosła, a jej udział w rynku stale malał w okresie badanym. Dlatego nie można uważać powyższego za przyczynę istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (63) Wobec braku innych uwag w tym zakresie potwierdzono wnioski przedstawione w motywach od 123 do 125 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.3. *Wyniki eksportowe przemysłu unijnego*

- (64) Wobec braku innych uwag dotyczących wpływu wyników eksportowych przemysłu unijnego potwierdzono wnioski zawarte w motywach od 126 do 128 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.4. Działalność przemysłu unijnego na rynku folii aluminiowej do dalszego przetwarzania („ACF”)

- (65) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że Komisja nie uwzględniła ACF jako innego czynnika. Strona po raz kolejny twierdziła, że niektórzy producenci unijni zdecydowali się na zwiększenie produkcji i sprzedaży bardziej dochodowych produktów ACF kosztem produkcji AHF. Argumentowała ponadto, że Komisja nie uwzględniła wpływu produkcji i sprzedaży ACF oraz sytuacji gospodarczej na ogólną sytuację gospodarczą unijnego przemysłu AHF. Argument ten został ponownie wysunięty po ujawnieniu tymczasowych ustaleń bez podania żadnych nowych informacji.
- (66) Jak wyjaśniono w motywie 81 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, niektórzy producenci unijni wytwarzali zarówno AHF, jak i ACF, natomiast największy producent AHF objęty próbą nie wytwarzał ACF w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto dochodzenie wykazało, że producenci unijni objęci próbą odnotowali stabilny wskaźnik produkcji między tymi dwoma rodzajami folii i dlatego stwierdzono, że w przemyśle unijnym nie doszło do przestawienia się na produkcję ACF ze szkodą dla produkcji AHF. Gdyby doszło do takiego przestawienia, byłoby ono raczej efektem przywozu towarów po cenach dumpingowych z Rosji, który stale wywierał znaczącą presję cenową na AHF, co uniemożliwiło producentom unijnym podniesienie cen do poziomów zapewniających rentowność. Ponadto w toku dochodzenia stwierdzono, że wśród przedsiębiorstw objętych próbą rentowność produktu objętego postępowaniem kształtuje się w porównywalny sposób, niezależnie od udziału produkcji AHF i ACF w łącznej produkcji tych przedsiębiorstw. Argument przedstawiony w motywie 65 został zatem odrzucony.
- (67) Z powodu braku innych uwag w tym względzie wnioski zawarte w motywach od 129 do 132 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2.5. Koszt surowców

- (68) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń władze Rosji nie zgodziły się z wnioskiem wyciągniętym przez Komisję, że kształtowanie się cen aluminium notowanego na londyńskiej giełdzie metali („LME”) nie miał wpływu na fakt, że rosyjskie ceny przywozu powodowały podcięcie cen sprzedaży przemysłu unijnego i wywierały presję cenową na rynek unijny, co uniemożliwiło przemysłowi unijnemu zwiększenie swoich cen sprzedaży do poziomu pokrywającego koszt produkcji.
- (69) Jak wyjaśniono w motywie 136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie wykazało, że zarówno przemysł unijny, jak i rosyjscy producenci eksportujący ponosili porównywalne koszty przy zaopatrywaniu się w aluminium do produkcji AHF, ponieważ ceny rynkowe aluminium zarówno w Rosji, jak i w Unii były bezpośrednio powiązane z notowaniami na LME. Wprawdzie ceny sprzedaży AHF naliczane przez przemysł unijny oraz ceny przywozu z Rosji spadały w wyniku zmian cen aluminium notowanego na LME, dochodzenie wykazało, że ceny przywozu AHF z Rosji były stale niższe od cen przemysłu unijnego w okresie badanym i powodowały ich podcięcie o [3–7 %] w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto ceny sprzedaży AHF w przemyśle unijnym nie pokrywały jednostkowego kosztu produkcji, chociaż koszt ten zmalał. Powodem była presja cenowa wywierana przez przywóz towarów po cenach dumpingowych w znacznych ilościach, co powodowało podcięcie cen sprzedaży naliczanych przez przemysł unijny. W efekcie przemysł unijny nie mógł podnieść cen sprzedaży i tym samym skorzystać ze spadku kosztów surowców.
- (70) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń władze Rosji ponownie wysunęły argument, że presja cenowa na rynku unijnym była wywierana przez ceny aluminium notowanego na LME, a nie przez przywóz AHF z Rosji, ale nie poparły tego argumentu nowymi dowodami. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (71) Z powodu braku innych uwag w tym względzie wnioski zawarte w motywach od 133 do 136 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2.6. Skumulowane oddziaływanie innych czynników

- (72) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron argumentowała, że Komisja nie przedstawiła oceny skumulowanego oddziaływania wszystkich pozostałych czynników. Strona nie podała jednak podstawy prawnej, na której oparła swój argument ani nie wyjaśniła, w jaki sposób, mając na uwadze fakty związane z przedmiotową sprawą, mogło to skutkować przypisaniem winy za szkodę wynikającą z innych czynników przywozowi towarów po cenach dumpingowych z Rosji.
- (73) Po pierwsze, rozporządzenie podstawowe nie wymaga od Komisji dokonywania oceny skumulowanego oddziaływania innych czynników przy analizowaniu wpływu tych czynników. Po drugie, w przedmiotowej sprawie Komisja była w stanie należycie rozróżnić i oddzielić poszczególne oddziaływanie wszystkich innych znanych

czynników na sytuację w przemyśle unijnym od szkodliwych skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych z Rosji. Komisja mogła zatem stwierdzić, że szkoda, której spowodowanie przypisała przywózowi towarów po cenach dumpingowych z Rosji, została spowodowana raczej przez ten przywóz, aniżeli przez pozostałe czynniki. W związku z tym Komisja postąpiła zgodnie z ciężącym na niej obowiązkiem, by nie przypisywać przywózowi towarów po cenach dumpingowych z Rosji winy za szkodę spowodowaną przez inne czynniki sprawcze. Nie jest zatem konieczna żadna zbiorcza analiza wszystkich znanych czynników. Zainteresowana strona nie przedstawiła żadnych dowodów wyjaśniających, dlaczego jej zdaniem Komisja w tym przypadku nieprawidłowo przypisała przywózowi towarów po cenach dumpingowych z Rosji winę za szkodę spowodowaną przez inne czynniki. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

2.7. Rzekome obejście środków antidumpingowych nałożonych na przywóz AHF z ChRL

- (74) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń producent eksportujący z Rosji oraz niektóre przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii po raz pierwszy twierdziły, że obchodzone są obowiązujące środki antidumpingowe nałożone na przywóz AHF z ChRL poprzez zastosowanie nieznacznie zmodyfikowanej postaci produktu, co umożliwia rejestrowanie takiego przywozu w Eurostacie jako ACF sklasyfikowany do kodu CN 7607 11 19. Ponadto strony argumentowały, że folia aluminiowa o grubości od 0,007 mm do 0,2 mm figurująca w chińskich danych statystycznych jest folią typu AHF, w przypadku której dokonano obejścia środków, sklasyfikowaną do dwóch kodów 7607 11 90 i 7607 11 20. Wielkość przywozu, w przypadku którego rzekomo doszło do obejścia środków, oszacowano zatem na około 30 000 ton rocznie i twierdzono, że powodował on szkodę dla przemysłu unijnego.
- (75) Należy przypomnieć, że w 2012 r. Komisja wszczęła dochodzenie dotyczące ewentualnego obchodzenia środków antidumpingowych nałożonych na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z ChRL w drodze przywozu niektórych rodzajów niewyżarzanej folii aluminiowej w rolkach o szerokości przekraczającej 650 mm, pochodzących z ChRL ⁽¹⁾ na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 ⁽²⁾. Dnia 2 lipca 2013 r. Komisja zakończyła jednak dochodzenie ⁽³⁾. W następstwie wycofania wniosku przez wnioskodawców Komisja nie poszerzyła zakresu stosowania środków antidumpingowych nałożonych na przywóz nie niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z ChRL o przywóz niektórych rodzajów niewyżarzanej folii aluminiowej w rolkach o szerokości przekraczającej 650 mm, pochodzących z ChRL.
- (76) Bieżące postępowanie nie objęło swoim zakresem rzekomych praktyk obchodzenia środków. Komisja dokonała analizy przywozu AHF i ACF z ChRL na podstawie chińskich danych statystycznych przekazanych przez Goodwill China Business Information Ltd i na podstawie danych Eurostatu.
- (77) Tabela poniżej przedstawia dane dotyczące wywozu folii aluminiowej z ChRL, przy zastosowaniu dwóch kodów, do których odnosiły się zainteresowane strony, występujących w chińskich danych statystycznych:

Tabela 2

Wywóz AHF i ACF z ChRL do Unii

tony	kod CN	2011	2012	2013	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu	7607 11 90	18 786	17 177	22 444	24 760
Wielkość przywozu	7607 11 20	4 730	3 915	6 826	8 172
Wielkość przywozu	Suma	23 515	21 091	29 270	32 932

Źródło: Goodwill China Business Information Ltd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 973/2012 z dnia 22 października 2012 r. w sprawie wszczęcia dochodzenia dotyczącego możliwego obchodzenia środków antidumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w drodze przywozu niektórych rodzajów niewyżarzanej folii aluminiowej w rolkach o szerokości ponad 650 mm, wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, i poddające ten przywóz rejestracji, (Dz.U. L 293 z 23.10.2012, s. 28).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 925/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 262 z 6.10.2009, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 638/2013 z dnia 2 lipca 2013 r. zamykające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antidumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w drodze przywozu niektórych rodzajów niewyżarzanej folii aluminiowej w rolkach o szerokości przekraczającej 650 mm, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, (Dz.U. L 184 z 3.7.2013, s. 1).

- (78) Należy zaznaczyć, że chińskie kody w tabeli powyżej nie są przypisane konkretnie do AHF i są również stosowane do ACF. Zainteresowane strony po prostu założyły, że łączna wielkość wywozu przy zastosowaniu tych dwóch kodów odpowiada folii AHF, w przypadku której doszło do obejścia środków, lecz zignorowały fakt, że kody te również obejmują wywóz faktycznych produktów ACF.
- (79) Należy ponadto zaznaczyć, że kod CN 7607 11 19 stosowany przez Eurostat jest następnie rozbity na dwa różne kody: jeden dla produktów AHF (7607 11 19 10), a drugi dla produktów ACF (7607 11 19 90). Tabela poniżej przedstawia łączny przywóz ACF z ChRL w okresie badanym:

Tabela 3

Przywóz ACF z ChRL

tony	2011	2012	2013	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu	25 506	20 996	28 135	36 464

Źródło: Eurostat

- (80) Choć nie można wykluczyć, że część przywozu zgłoszona jako ACF faktycznie jest folią AHF, w przypadku której doszło do obejścia środków, z powyższych danych wynika, że zainteresowane strony ewidentnie zawyżyły wielkość AHF, w przypadku którego rzekomo doszło do obejścia środków, gdyż w okresie badanym łączna wielkość przywozu ACF z ChRL kształtowała się poniżej wielkości AHF, w przypadku którego rzekomo doszło do obejścia środków (tj. 30 000 ton), z wyjątkiem okresu objętego dochodzeniem. Ani na podstawie informacji przekazanych przez strony ani informacji zgromadzonych przez Komisję nie można oddzielić folii AHF, w przypadku której rzekomo doszło do obejścia środków, od prawdziwych produktów ACF objętych tymi kodami, w związku z czym Komisja nie jest w stanie ocenić wielkości AHF, w przypadku którego doszło do obejścia środków, o ile doszło.
- (81) Strony nie przedstawiły żadnego innego dowodu na potwierdzenie swojego argumentu, dlatego stwierdzono, że wielkość przywozu, w przypadku którego rzekomo doszło do obejścia środków, nie była na tyle znacząca, by spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Rosji i istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

2.8. Inne argumenty

- (82) Władze Rosji twierdziły, że Komisja nie wzięła pod uwagę ogólnej tendencji spadkowej cen AHF na światowych rynkach.
- (83) Jak wyjaśniono w motywach 67, 91, od 118 do 120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, unijne ceny, jak również i ceny przywozu z Rosji, Turcji, ChRL i innych państw trzecich spadły w okresie badanym. Ceny przywozu z Rosji były jednak stale niższe od cen sprzedaży naliczanych przez przemysł unijny i powodowały ich podcięcie o [3–7 %] przy znacznych wielkościach. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (84) Inna zainteresowana strona argumentowała, że rentowność przemysłu unijnego nie wzrosła z powodu zwiększenia jego zdolności produkcyjnych i inwestycji.
- (85) Produkcja AHF wymaga stosowania maszyn na dużą skalę. By przemysł unijny mógł zwiększyć zdolność produkcyjną, konieczne są zatem inwestycje w maszyny. Z punktu widzenia rachunkowości udział amortyzacji maszyn w łącznych kosztach produkcji jest jednak ograniczony, mieści się w przedziale od 3 % do 5 %, i w konsekwencji nie może mieć istotnego wpływu na rentowność przemysłu unijnego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (86) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń władze Rosji twierdziły, nie popierając tego żadnymi dowodami, że dane statystyczne z Rosji odzwierciedlają tylko średnią jakość AHF, który stanowi tańszy produkt, natomiast dane statystyczne Unii i innych najważniejszych państw trzecich dotyczą mieszanki produktów obejmującą AHF i droższe rodzaje folii.

- (87) Dochodzenie nie wykazało żadnej różnicy w jakości między produktem AHF wytwarzanym przez producentów unijnych i produktem AHF importowanym z Rosji. Przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii, które nabywają AHF od producentów unijnych, Rosji lub innych producentów z państw trzecich, zwłaszcza z Turcji, w trakcie dochodzenia nie odniosły się do różnicy w jakości AHF pozyskiwanej z różnych źródeł. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (88) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron argumentowała również, że w ramach bieżącego postępowania Komisja zlekceważyła fakt, że czterech z sześciu producentów unijnych objętych próbą zarzucało dumping wyrządzający szkodę w przypadku produktów ACF pochodzących z ChRL.
- (89) Zgadza się, że dnia 12 grudnia 2014 r. Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾, czyli ACF. Jak wyjaśniono w motywie 30 powyżej, AHF i ACF stanowią dwa odrębne produkty, sprzedawane na dwóch różnych rynkach. Szkoda poniesiona przez przemysł unijny wskutek produkcji i sprzedaży ACF, o ile do niej doszło, nie znajduje odzwierciedlenia w sytuacji w przemyśle wytwarzającym AHF. Ponadto Komisja zakończyła dochodzenie w sprawie przywozu ACF z ChRL bez nakładania środków⁽²⁾. Ściśle rzecz biorąc, zamknięte dochodzenie nie przyniosło żadnych ustaleń Komisji w kwestii, czy przywóz ACF z ChRL wyrządza szkodę przemysłowi unijnemu. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (90) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń pięć przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii twierdziło, że AHF z Rosji stanowi tylko nieznaczną konkurencję dla produktów AHF wytwarzanych przez producentów unijnych objętych próbą. Twierdzono ponadto, że AHF z Rosji konkuruje z produktami AHF importowanymi z Turcji i ChRL.
- (91) Twierdzenie to nie zostało poparte żadnymi dowodami i dlatego zostało odrzucone.
- (92) Przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii argumentowały również, że generalnie większość producentów z Unii objętych próbą nie sprzedaje AHF przedsiębiorstwom zajmującym się nawijaniem folii, ponieważ do produkcji rolek dla konsumentów nie nadaje się AHF, lecz ACF sprzedawane z premią po cenie ok. 3 000 EUR za tonę.
- (93) Przywołany argument nie znajduje jednak oparcia w faktach. Po pierwsze, należy odnotować, że zgodnie z tabelą 7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w okresie objętym dochodzeniem średnia cena sprzedaży naliczana przez przemysł unijny wynosiła 2 597 EUR za tonę, a nie jak twierdzono 3 000 EUR. W toku dochodzenia potwierdzono, że wszyscy producenci unijni objęci próbą sprzedawali AHF przedsiębiorstwom zajmującym się nawijaniem folii. Cztery przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii, które współpracowały przy dochodzeniu i odpowiedziały na kwestionariusz, nabywały AHF od producentów unijnych. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (94) Pięć przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii argumentowało, że producent unijny objęty próbą, który produkował wyłącznie AHF de facto wyrządził istotną szkodę innym producentom unijnym objętym próbą, ponieważ jego ceny sprzedaży spowodowały podcięcie cen pozostałych producentów unijnych objętych próbą. Ponadto argumentowano, że rentowność przemysłu unijnego oblicza się na podstawie producentów unijnych objętych próbą, tj. nie obejmując całego przemysłu unijnego, dlatego Komisja powinna także ograniczyć analizę udziału w rynku tylko do przedsiębiorstw objętych próbą zamiast dokonywać analizy całego przemysłu unijnego.
- (95) W okresie badanym ceny sprzedaży producenta unijnego objętego próbą, który wytwarza tylko AHF, były zgodne ze średnimi cenami przemysłu unijnego, a w niektórych latach były nawet wyższe. Dlatego twierdzenie, że ceny tego producenta unijnego spowodowały podcięcie cen pozostałych producentów unijnych objętych próbą, jest niezgodne z faktami.
- (96) Odnośnie do drugiej części twierdzenia Komisja przypomina, że analiza szkody dokonywana jest na poziomie przemysłu unijnego w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jak określono w motywie 53 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto jak wyjaśniono w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych z uwagi na dużą liczbę producentów unijnych zastosowano kontrolę wrywkową zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego. Probą objęto sześć przedsiębiorstw, które stanowiły ponad 70 % łącznej produkcji unijnej. W wyznaczonym terminie nie wpłynęły żadne uwagi dotyczące doboru próby w związku z czym uznano, że jest ona reprezentatywna. Ponadto z uwagi na zastosowanie próby, jak wyjaśniono w motywie 73 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja rozróżniła wskaźniki makro- i

(1) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 444 z 12.12.2014, s. 13).

(2) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1928 z dnia 23 października 2015 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 281 z 27.10.2015, s. 16).

mikroekonomiczne. Wykaz tych wskaźników jest przedstawiony w motywach od 74 do 75 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wynika z niego, że rentowność stanowi wskaźnik mikroekonomiczny i dlatego jest obliczana na podstawie danych producentów unijnych objętych próbą, natomiast udział w rynku jest wskaźnikiem makroekonomicznym i należy go obliczać w odniesieniu do całego przemysłu unijnego. Obydwie metody uprawniają Komisję do dokonywania ustaleń, które jako takie są ważne dla całego przemysłu unijnego.

- (97) W związku z powyższymi argumentami w motywie 94 powyżej zostały odrzucone.

3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (98) Żaden z argumentów przedstawionych przez zainteresowane strony nie świadczy o tym, że wpływ czynników innych niż przywóz z Rosji po cenach dumpingowych jest na tyle znaczny, aby mógł naruszyć związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych a stwierdzoną istotną szkodą. W świetle powyższego stwierdza się, że przywóz z Rosji po cenach dumpingowych spowodował poniesienie przez przemysł unijny istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (99) Dlatego potwierdza się niniejszym wnioski zawarte w motywach 137–141 rozporządzenia tymczasowego.

F. INTERES UNII

1. Interes przemysłu unijnego

- (100) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń władze rosyjskie twierdziły, że nałożenie środków na przywóz z Rosji doprowadzi do wzrostu przywozu AHF z innych państw trzecich, zwłaszcza z Turcji i ChRL, i dlatego nałożenie środków antydumpingowych na przywóz z Rosji nie leży w interesie przemysłu unijnego.
- (101) Jak określono w motywie 147 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, środki antydumpingowe powinny przywrócić równe warunki działania w Unii, by umożliwić przemysłowi unijnemu konkurowanie po uczciwych cenach na rynku unijnym z przywozem z innych państw trzecich, m.in. z Rosją, ChRL i Turcją. Fakt, że inne państwa trzecie zwiększają swój przywóz, nie oznacza sam w sobie, że przemysł unijny nie będzie w stanie odnieść korzyści z nałożonych środków antydumpingowych. Istotnie oczekuje się, że przemysł unijny zwiększy wielkość sprzedaży i udział w rynku, a także podniesie swoje ceny sprzedaży do poziomów zapewniających rentowność.
- (102) Środki antydumpingowe nałożone na ChRL powinny zapewnić, że przywóz chiński na rynek unijny odbywa się po uczciwych cenach, natomiast ceny tureckie już w okresie badanym były na tym samym poziomie co ceny sprzedaży przemysłu unijnego i nie wywierały presji cenowej na rynek.
- (103) Komisja uważa, że ten argument nie obala domniemania ustanowionego na mocy art. 21 rozporządzenia podstawowego na korzyść nałożenia środków ani konieczności wyeliminowania zakłócających handel efektów przywozu towarów po cenach dumpingowych z Rosji i przywrócenia równych warunków działania.
- (104) W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (105) Ze względu na brak uwag dotyczących interesu przemysłu unijnego potwierdzono konkluzję zawartą w motywie 149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

2. Interes importerów/przedsiębiorstw handlowych

- (106) Ze względu na brak uwag dotyczących interesu niepowiązanych importerów i przedsiębiorstw handlowych potwierdzono konkluzję przedstawioną w motywie 150 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3. Interes użytkowników

- (107) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń niektórzy użytkownicy (przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem foli produkujące tzw. „rolki dla konsumentów”) powtórzyli swoje argumenty przedstawione przed nałożeniem środków tymczasowych, nie przekazując jednak żadnych nowych dowodów.

- (108) Jedno z przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii twierdziło, że cło antydumpingowe będzie miało istotny wpływ na jego rentowność, ponieważ nie będzie w stanie przerzucić kosztów tego cła na swoich klientów.
- (109) Argument ten nie został jednak poparty dowodami. Ponadto na podstawie danych liczbowych przekazanych przez to przedsiębiorstwo dochodzenie wykazało, że nawet jeśli nie jest ono w stanie przerzucić kosztów cła na swoich klientów, w dalszym ciągu zachowa swoją rentowność.
- (110) W wyniku dochodzenia stwierdzono, że marża dodawana przez przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii do ceny zakupu AHF może się znacznie różnić, tj. od 5 % do 70 %, w zależności strategii sprzedaży danego przedsiębiorstwa. Jak wyjaśniono w motywie 154 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, działalność tych przedsiębiorstw importujących AHF z Rosji stanowiła od mniej niż jednej szóstej do maksymalnie jednej czwartej ich działalności ogółem. Ponadto jak wyjaśniono w motywie 155 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wszystkie przedsiębiorstwa współpracujące były zasadniczo rentowne.
- (111) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii nie dodają żadnej marży do ceny zakupu i że marża mieszcząca się w przedziale 5–70 % do ceny zakupu, jak ustaliła Komisja w motywie 110 powyżej, nie odzwierciedla działalności i rentowności tych przedsiębiorstw.
- (112) Przypomina się, że działalność takich przedsiębiorstw polega na nawijaniu folii aluminiowej z dużych zwojów na mniejsze rolki przeznaczone dla konsumentów. Przedsiębiorstwa te nie zmieniają właściwości chemicznych folii aluminiowej. Marża, o której mowa w motywie 110, została obliczona poprzez porównanie ceny zakupu folii aluminiowej w dużych zwojach z ceną sprzedaży folii aluminiowej w rolkach dla konsumentów dla współpracujących przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii. Przedsiębiorstwa ponoszą koszty w trakcie czynności przepakowywania, jednak są one niskie, ponieważ głównym czynnikiem kosztotwórczym jest koszt folii aluminiowej, który stanowi ok. 80 % łącznych kosztów wytwarzania. Wydatki z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wyraźnie się różnią między poszczególnymi przedsiębiorstwami zajmującymi się nawijaniem folii w zależności od ich strategii sprzedaży. Zgadza się zatem, że marża nie wskazuje na działalność i rentowność przedsiębiorstwa, ale pokazuje, że poziom wydatków z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych ma istotny wpływ na rentowność przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii.
- (113) Twierdzono również, że w swojej analizie przemysłu nawijania folii Komisja nie uwzględniła przywozu produktu przetworzonego, tj. rolek dla konsumentów z innych państw trzecich takich jak Turcja, Norwegia, Szwajcaria, Indie i Malezja, który zastąpił spadek przywozu AHF z ChRL. Strona nie przekazała jednak żadnych dowodów na to, że przywóz ten miał wpływ na sytuację przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii.
- (114) Jak wyjaśniono w motywie 162 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, środki antydumpingowe na przywóz rolek dla konsumentów z ChRL zostały nałożone w 2013 r., co uwolniło przemysł przetwórczy od skutków przywozu po cenach dumpingowych powodującego istotną szkodę. W tabeli poniżej przedstawiono kształtowanie się przywozu rolek dla konsumentów po nałożeniu środków antydumpingowych na przywóz rolek dla konsumentów z ChRL w rozbiciu na państwa, do których odnosiła się strona:

Tabela 4

Wielkość przywozu rolek dla konsumentów (w tonach)

	2013	Okres objęty dochodzeniem
ChRL	4 317,60	3 776,10
Indie	672,70	847,10
Malezja	605,30	752,10
Norwegia	2 866,20	324,60
Szwajcaria	22,00	30,50
Turcja	2 059,80	2 498,80
Suma	6 226,0	4 453,10

Źródło: Eurostat

- (115) Wielkość przywozu z ChRL wyniosła 12 994 ton w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem antydumpingowym w sprawie przywozu rolek dla konsumentów z ChRL (zob. tabela 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 833/2012⁽¹⁾). Po nałożeniu środków wielkość przywozu rolek dla konsumentów z ChRL zmalała o 8 676 ton w 2013 r. (tj. do poziomu 4 317,60 ton) oraz o 9 218 ton w okresie objętym bieżącym dochodzeniem (tj. do poziomu 3 776,10 ton). Spadek ten przekracza łączną wielkość przywozu rolek dla konsumentów z pięciu państw, do których odniósł się przedsiębiorca zajmujący się nawijaniem folii i które zostały wymienione w tabeli 4 powyżej (o 28 % w 2013 r. i o 52 % w okresie objętym dochodzeniem). W związku z powyższym argument, że przywóz z podanych wyżej państw zastąpił spadek przywozu z ChRL, uznano za nieuzasadniony i odrzucono.
- (116) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń niektóre przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii argumentowały, że ich działalność obejmująca AHF stanowi średnio większą część ich łącznej działalności niż podała Komisja w motywie 154 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Argument ten opierał się na danych przedstawionych przez dwóch użytkowników, którzy nie współpracowali przy dochodzeniu. Dlatego twierdzono, że Komisja nie powinna lekceważyć udziału AHF w kosztach produkcji tych przedsiębiorstw.
- (117) Należy tutaj zauważyć, że ustalenia Komisji w motywie 154 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oparte są na zweryfikowanych danych dostarczonych przez współpracujące przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii i dlatego odzwierciedlają ich faktyczną sytuację. Wspomniane wyżej dodatkowe informacje zostały przekazane dopiero w następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń, czyli na zbyt późnym etapie, i w związku z tym ich weryfikacja nie była już możliwa. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (118) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń dwa przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii twierdziły, że nałożenie środków antydumpingowych na przywóz AHF z Rosji będzie miało negatywny wpływ na ich rentowność.
- (119) Wspomniane dwa przedsiębiorstwa nie przedstawiły swoich argumentów w trakcie dochodzenia, uczyniły to dopiero po ujawnieniu ostatecznych ustaleń i tylko jedno z nich przekazało odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu na tym bardzo późnym etapie postępowania. Komisja nie mogła zatem zweryfikować tych nowych informacji. W związku z tym Komisja nie jest w stanie ocenić poziomu rentowności tych przedsiębiorstw ani wpływu nałożenia środków antydumpingowych na przywóz AHF z Rosji na ich rentowność. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (120) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń pięć przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii twierdziło, że nie będą mogły przerzucić kosztu cła antydumpingowego na konsumentów z następujących powodów: 1) przedsiębiorstwa te realizują sprzedaż na podstawie ustaleń umownych, a ich ceny opierają się na wzorze powiązany z ceną aluminium notowanego na LME; 2) z uwagi na presję cenową i konkurencję w postaci rolek dla konsumentów wykonanych przy zastosowaniu AHF z ChRL, w przypadku którego rzekomo doszło do obejścia środków, przedsiębiorstwa te nie mogą negocjować podwyżek ceny w przypadku rolek dla konsumentów na rynku unijnym; oraz 3) nawet jeśli przywóz do Unii rolek dla konsumentów z państw trzecich jest obecnie niewielki, prawdopodobnie wzrośnie on w przyszłości.
- (121) Dochodzenie wykazało, że nawet jeśli przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii nie są w stanie przerzucić kosztu cła antydumpingowego na konsumentów, to nałożenie środków antydumpingowych na przywóz AHF z Rosji na te przedsiębiorstwa będzie miało ograniczone skutki. W wyniku dochodzenia stwierdzono również, że na rynku obecne są dwa rodzaje przedsiębiorstw zajmujących się nawijaniem folii: pierwsza kategoria obejmuje przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii, które sprzedają markowe rolki dla konsumentów i odnotowują znaczne wydatki z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych; druga kategoria obejmuje przedsiębiorstwa, które sprzedają niemarkowe rolki dla konsumentów i ponoszą niskie wydatki z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Ponadto w toku dochodzenia ujawniono, że współpracujące przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii, które ponoszą niskie wydatki z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, prawdopodobnie zachowają rentowność po nałożeniu środków antydumpingowych na przywóz AHF z Rosji, przy założeniu 5 % wzrostu cen przemysłu unijnego, tak by przemysł ten mógł osiągnąć docelowy zysk. Współpracujące przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii, które sprzedają markowe rolki dla konsumentów, odnotowują wysokie marże i wydatki z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Stwierdzono zatem, że przedsiębiorstwa te mogą zaabsorbować cło.
- (122) Ze względu na brak innych uwag dotyczących interesu użytkowników potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 151–163 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. Źródła dostaw

- (123) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń niektóre przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii powtórzyły swoje argumenty przedstawione przed nałożeniem środków tymczasowych dotyczących niedoboru podaży, nie podały jednak żadnych nowych dowodów na poparcie swoich argumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 833/2012 z dnia 17 września 2012 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej w rolkach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 251 z 18.9.2012, s. 29).

- (124) Po pierwsze, środki antidumpingowe nie mają służyć wykluczeniu przywozu z Rosji na rynek unijny, lecz stworzeniu równych warunków działania na tym rynku. Po nałożeniu środków antidumpingowych przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii będą zatem nadal w stanie prowadzić przywóz AHF z Rosji, jednak po uczciwych cenach. Ponadto należy przypomnieć, że środki antidumpingowe są ustalane na poziomie marginesu szkody, który kształtuje się poniżej marginesu dumpingu, i dlatego przywóz z Rosji będzie w dalszym ciągu możliwy na rynek unijny po dumpingowych, aczkolwiek niewyrządzających szkody cenach.
- (125) Twierdzono również, że Republiki Południowej Afryki ani Indii nie można uważać za alternatywne źródła dostaw, zdolne zastąpić przywóz z Rosji, gdyż poziom przywozu z tych państw jest bardzo niski.
- (126) Zgadza się, że przywóz z Republiki Południowej Afryki i Indii był niski w całym okresie badanym w porównaniu do przywozu z Rosji, nie można jednak wykluczyć możliwości, że państwa te zwiększą swój wywóz na rynek unijny, jak tylko przywrócone zostaną równe warunki działania.
- (127) Twierdzono ponadto, że producenci unijni wytwarzający AHF raczej rozszerzą swoją produkcję o produkty ACF w świetle rzekomo wyższych marż uzyskiwanych na rynku ACF w porównaniu do rynku AHF, aniżeli zwiększą zdolność i produkcję AHF.
- (128) Jak wyjaśniono w motywach 30 i 62 powyżej, dochodzenie wykazało, że przemysł unijny zainteresowany jest dalszą produkcją AHF i to w każdym razie tylko ograniczyło elastyczność w zakresie przestawienia się z produkcji AHF na produkcję ACF i odwrotnie. Ponadto należy przypomnieć, że największy unijny producent AHF nie wytwarzał ACF. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (129) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń niektóre przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii twierdziły, na podstawie informacji przekazanych z klauzulą poufności, że w Unii ani w Turcji nie ma dostępnych zdolności produkcyjnych. Twierdzono również, że w następstwie nałożenia środków antidumpingowych na przywóz AHF z Armenii, producent armeński, którego zdolność produkcyjna wynosiła 25 000 ton rocznie, przekierował swój wywóz na rynek USA. Ponadto strona argumentowała, że mając na uwadze to, że ceny AHF na rynku unijnym utrzymują się na niskim poziomie z uwagi na obchodzenie środków antidumpingowych na przywóz AHF z ChRL, jest mało prawdopodobne, by wspomniany producent z Armenii skierował swój wywóz na rynek unijny. Ponadto, jeśli chodzi o Brazylię, przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii odniosły się do równoległe prowadzonego dochodzenia antidumpingowego dotyczącego przywozu AHF z Brazylii i ChRL, w toku którego Komisja stwierdziła, że nie zakłada się znacznego wzrostu wywozu z Brazylii na rynek unijny w przyszłości. Twierdzono ponadto, że Indie i Republika Południowej Afryki nie stanowią wiarygodnego i znaczącego źródła alternatywnych dostaw, gdyż wolne moce produkcyjne w zakresie wytwarzania folii, jakimi te państwa dysponują, są ograniczone.
- (130) Nie uznano, by dowody przekazane z klauzulą poufności były wystarczające, aby stwierdzić, że nie było dostatecznych mocy produkcyjnych dostępnych w Unii i Turcji. Dochodzenie wykazało faktycznie, że przemysł unijny dysponuje wolnymi mocami produkcyjnymi, jak stwierdzono w motywie 79 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W toku dochodzenia stwierdzono również, że producenci z Turcji są zainteresowani rynkiem unijnym, o czym świadczy zwiększenie przez nich wielkości sprzedaży w okresie badanym. Jako że ceny na rynku unijnym prawdopodobnie osiągną poziomy gwarantujące pokrycie kosztów po nałożeniu środków antidumpingowych na przywóz AHF z Rosji, zakłada się, że producenci tureccy będą w dalszym ciągu uważać rynek unijny za atrakcyjny i mogą na ten rynek skierować część swojej produkcji.
- (131) Wskutek wygaśnięcia środków antidumpingowych na przywóz AHF z Armenii dnia 7 października 2014 r. ⁽¹⁾ możliwy jest swobodny przywóz AHF z Armenii na rynek unijny. Argumenty dotyczące rzekomego obejścia środków zostały szczegółowo omówione w motywach od 74 do 81 powyżej. Zakłada się, że w następstwie nałożenia środków antidumpingowych na przywóz AHF z Rosji ceny AHF na rynku unijnym osiągną poziomy gwarantujące pokrycie kosztów. W związku z powyższym nie wyklucza się, że w konsekwencji producent z Armenii przekieruje swój wywóz na rynek unijny.
- (132) Co się tyczy Brazylii, środki zostały zniesione i możliwy jest swobodny przywóz AHF z tego kraju na rynek unijny. Nie wyklucza się jednak, że jak tylko ceny osiągną poziomy gwarantujące pokrycie kosztów, że producenci brazylijscy uznają rynek unijny za bardziej atrakcyjny niż ich rynek wewnętrzny i rynki w państwach trzecich i w rezultacie przekierują część swojej produkcji do Unii.

⁽¹⁾ Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków antidumpingowych, (Dz.U. C 49 z 21.2.2014, s. 7).

- (133) Jeśli chodzi o Indie i Republikę Południowej Afryki, uważane za alternatywne źródła dostaw zgodnie z motywem 165 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, należy po pierwsze zauważyć, że w informacjach, którymi strona się posłużyła, by uzasadnić swój argument, nie było rozróżnienia między AHF i ACF. Niemniej jednak nawet jeśli państwa te dysponują niskimi mocami produkcyjnymi, to nie można wykluczyć, że jak tylko ceny na rynku unijnym osiągną poziomy gwarantujące pokrycie kosztów, rynek unijny będzie atrakcyjny dla producentów z Indii i Republiki Południowej Afryki i że przekierują oni część swojej produkcji na rynek unijny.
- (134) W związku z powyższym odrzucono argumenty przedstawione w motywie 129 powyżej.
- (135) Wobec braku innych uwag potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach od 164 do 168 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5. Inne argumenty

- (136) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń jedna zainteresowana strona argumentowała, że ostateczne środki należy nałożyć w sposób, który w najmniejszym stopniu zakłócałby i ograniczałby handel, nie uzasadniła ona jednak szerzej swojego argumentu.
- (137) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń ta sama strona powtórzyła swój argument przedstawiony w motywie 136 powyżej, nie podała jednak żadnych dodatkowych informacji na poparcie swojego argumentu.
- (138) W tym kontekście należy podkreślić, że przy podejmowaniu decyzji w sprawie poziomu środków antydumpingowych Komisja stosuje zasadę niższego cła zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z treścią motywu 143 poniżej.
- (139) Wobec braku innych uwag potwierdza się ustalenia zawarte w motywach od 169 do 172 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (140) Ze względu na brak innych uwag dotyczących interesu Unii niniejszym potwierdzone zostają wnioski wyciągnięte w motywie 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

1. Poziom usuwający szkodę (margines szkody)

- (141) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń dwie zainteresowane strony zakwestionowały docelowy zysk wykorzystany w celu określenia poziomu usuwającego szkodę, jak wskazano w motywach od 175 do 177 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Strony argumentowały, że marża zysku równa 2 % stanowiłaby poddany badaniom rynku poziom zysku i dlatego należy ją zastosować, by ustalić poziom usuwający szkodę. Argument ten nie był jednak uzasadniony i w związku z tym został odrzucony.
- (142) Ze względu na brak innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę potwierdzono wnioski zawarte w motywach od 175 do 177 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Środki ostateczne

- (143) W świetle wniosków dotyczących dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem na poziomie marginesu szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.
- (144) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń niektóre przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii twierdziły, że należy nałożyć ostateczne środki w formie minimalnej ceny importowej. Strony te zasugerowały, że minimalną cenę importową należy ustalić na poziomie nieznacznie podniesionej rentownej ceny producenta wytwarzającego wyłącznie AHF. Strony, w następstwie przesłuchania z udziałem rzecznika praw stron, przedstawiły dodatkowe informacje, twierdząc, że po okresie objętym dochodzeniem premia za aluminium uległa obniżeniu.

- (145) Do celów ustalenia, co leży w interesie Unii, jak przewidziano w art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, mogą zostać uwzględnione informacje dotyczące okresu następującego po okresie dochodzenia ⁽¹⁾. Nadal jednak obowiązuje wymóg, by takie dane były reprezentatywne dla całego przemysłu unijnego i by zostały poddane weryfikacji. W związku z tym, że strony wystąpiły o informacje na temat minimalnej ceny importowej na zbyt późnym etapie postępowania, Komisja nie miała czasu, by przesłać zainteresowanym stronom kwestionariusze i zorganizować wizyty weryfikacyjne. Informacje przekazane przez te strony nie mogły zostać zweryfikowane i nie były również reprezentatywne dla całego przemysłu unijnego. Przekazane informacje faktycznie wskazują na wzrost cen sprzedaży, natomiast premia za aluminium ulega obniżeniu; Komisja nie może jednak wyciągnąć zasadnych wniosków na podstawie niezweryfikowanych i niereprezentatywnych danych.
- (146) Ponadto poziom minimalnej ceny importowej należy obliczyć na podstawie danych reprezentatywnych dla całego przemysłu unijnego, a nie tylko na podstawie danych jednego producenta unijnego, jak proponowali użytkownicy. Dane wykorzystane przy obliczeniach minimalnej ceny importowej wymagają weryfikacji, a ponieważ strony wystąpiły o informacje na temat minimalnej ceny importowej na zbyt późnym etapie postępowania, Komisja nie mogła zgromadzić i zweryfikować potrzebnych danych. Proponowana minimalna cena importowa została zatem uznana za niewłaściwą.
- (147) Zmiana rodzaju środka wymagałaby pełnego ujawnienia ustaleń wszystkim zainteresowanym stronom, w przeciwnym wypadku istotnie naruszyłaby prawa proceduralne przemysłu unijnego. Powyższe stwierdzenie zostało wysunięte na zbyt późnym etapie dochodzenia, dlatego Komisja nie miała dostatecznie wiele czasu, by dokonać takiego ujawnienia zainteresowanym stronom.
- (148) Ponadto fakt, że eksporter prowadzi sprzedaż w Unii za pośrednictwem powiązanego przedsiębiorstwa handlowego sprawia, że ceny eksportowe są niewiarygodne.
- (149) W świetle powyższego uznano zatem, że w tej konkretnej sprawie okoliczności nie uzasadniają nałożenia minimalnej ceny importowej.
- (150) Należy jednak zauważyć, że przedsiębiorstwa zajmujące się nawijaniem folii nadal mają możliwość wystąpienia o przegląd okresowy zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, o ile spełnione są warunki.
- (151) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki nakładanych ceł:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines szkody (%)	Ostateczne cło antydumpingowe (%)
Rosja	Ural Foil OJSC, obwód swierdłowski; OJSC Rusal Sayanal, region Chakasji, Grupa Rusal	34,0	12,2	12,2
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa			12,2

3. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (152) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł unijny, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych.

4. Zobowiązania cenowe

- (153) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Rusal złożyła ofertę zobowiązania cenowego zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (154) Komisja skrupulatnie przeanalizowała tę ofertę. Należy zauważyć, że Rusal stanowi złożoną grupę przedsiębiorstw: obejmuje ponad 40 zakładów w 13 państwach. W szczególności w skład grupy wchodzi powiązany producent z Armenii (Armenal), produkujący i sprzedający produkt objęty postępowaniem do Unii. Z uwagi na relację między producentami eksportującymi z Rosji i producentem Armenal jest prawdopodobne, że przedsiębiorstwa te będą sprzedawać produkt objęty postępowaniem do tych samych klientów lub do klientów powiązanych z jednym z takich klientów w Unii. Rodzi to wysokie ryzyko wzajemnej kompensacji. Ponadto

⁽¹⁾ Wyrok Sądu z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-192/08, Transnational Company „Kazchrome” i in., pkt 221.

grupa Rusal wykorzystuje w swojej działalności bardzo złożone kanały sprzedaży, w które zaangażowane są powiązane przedsiębiorstwa handlowe i powiązani agenci znajdujący się zarówno w Rosji, jak i poza jej granicami. Powiązane przedsiębiorstwo handlowe i powiązany agent sprzedają również inne produkty do Unii, które stanowią de facto większość obrotów powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że zarówno produkt objęty postępowaniem, jak i inne produkty są sprzedawane tym samym klientom. Tego typu transakcje wiązałyby się z wysokim ryzykiem wzajemnej kompensacji i w ich efekcie monitoring zobowiązania byłby szczególnie skomplikowany.

(155) W związku z powyższym stwierdza się, że przyjęcie tego zobowiązania byłoby niewykonalne w praktyce i w konsekwencji oferta zobowiązania została odrzucona.

(156) Komitet powołany w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 nie wydał opinii.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii aluminiowej o grubości nie mniejszej niż 0,008 mm i nie większej niż 0,018 mm, bez podłoża, walcowanej, ale nieobrobionej więcej, w rolkach o szerokości nieprzekraczającej 650 mm i o wadze ponad 10 kg, obecnie objętej kodem CN ex 7607 11 19 (kod TARIC 7607 11 19 10) i pochodzącej z Rosji.
2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego stosowana do cen netto na granicy Unii, przed ocleniem, produktu opisanego w ust. 1 wynosi 12,2 %.
3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowych ceł antydumpingowych na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/1081 zostają ostatecznie pobrane.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący